

Sygn. akt IV KK 494/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2021 r.

sprawy **R.W.**,

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w C.,

z dnia 15 czerwca 2021 r., sygn. akt VII Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.,

z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt XVI K (...)

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M.P. z Kancelarii Adwokackiej w C. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;

3. zwolnić R.W. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C., wyrokiem z dnia 2 grudnia 2020 r., wydanym w sprawie XVI K (...), skazał P.W. za popełnienie przestępstwa zakwalifikowanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w C., po rozpoznaniu apelacji oskarżonego i jego obrońcy, wyrokiem z dnia 15 czerwca 2021 r., sygn. VII Ka (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył oskarżonemu wymierzoną karę do 3 lat pozbawienia wolności, w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego zarzucając w dwóch punktach rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k., powiązane z konkretnymi zarzutami apelacyjnymi wskazującymi na naruszenie art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. oraz naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. przez sporządzenie uzasadniania przez Sąd II instancji nie spełniającego kryteriów, o których w tym przepisie mowa.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w C. wniósł w pisemnej odpowiedzi na kasację o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego R.W. jest oczywiście bezzasadna, a zatem należało oddalić złożony w sprawie nadzwyczajny środek zaskarżenia w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Nie można bowiem podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu swojego wyroku nie rozpoznał zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, dopuszczając się w ten sposób naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd odwoławczy rozpoznał merytorycznie zarzut apelacyjny zarówno obrazy art. 7 k.p.k. jak i art. 5 § 2 k.p.k.

Obrazy art. 7 k.p.k., jak wynika z uzasadnienia apelacji, obrońca upatrywał w tym, że Sąd I instancji ustalając stan faktyczny nie wziął pod uwagę wyjaśnień R.W. oraz zeznań A.K. złożonych na rozprawie przed Sądem, natomiast dał wiarę przede wszystkim zeznaniom pokrzywdzonego R.J.. Odnosząc się do tego zarzutu należy stwierdzić, że Sąd odwoławczy rozważył w sposób prawidłowy, logiczny oraz zgodny z obowiązującą procedurą karną zarzuty wskazane w apelacji obrońcy, w tym związane z oceną zeznań pokrzywdzonego i odniósł się do nich w sposób

wyczerpujący. Podkreślił, że pokrzywdzony był przesłuchany kilkanaście godzin po zdarzeniu, podczas których wytrzeźwiał i w sposób składny i konkretny przedstawił przebieg zdarzenia i jaki przedmioty zostały mu zabrane. W ocenie tych zeznań pomocne były zeznania świadka A.K. złożone na etapie postępowania przygotowawczego, które były zbieżne z tym co zeznał R.J., w szczególności w zakresie zabranego mu sygnetu, który został zresztą odebrany R.W.. Sąd odwoławczy w pełni zaakceptował ocenę tych zeznań dokonaną przez Sąd Rejonowy podkreślając słusznie, że obrońca chcąc podważyć ich wiarygodność, przywołuje jedynie wyrwane z kontekstu fragmenty zeznań świadków i interpretuje je w pełnym oderwaniu od całokształtu okoliczności sprawy. To stwierdzenie ma również odniesienie do zeznań S.K. i K.S., szczególnie że Sąd odwoławczy wskazał, iż ich zeznania mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych jedynie w tym zakresie w jakim Sąd Rejonowy uznał je za wiarygodne i nie można ich dyskwalifikować tylko z powodów zawartych w zarzucie apelacji, bowiem są to fragmenty wyrwane z kontekstu. Sąd I instancji natomiast zauważył, że wiarygodne są zeznania tych świadków złożone w niewielkim odstępie czasowym od zdarzenia, szczególnie że zeznania S.K. obfitowały wówczas w szczegóły, a zaprezentowany opis pozostawał w zgodzie z relacją pokrzywdzonego i świadka A.K..

W takiej sytuacji, skoro Sąd odwoławczy dokonując kontroli odwoławczej nie stwierdził obrazy art. 7 k.p.k., to słusznie wskazał, że zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. jest całkowicie chybiony. O obrazie tego przepisu można bowiem mówić jedynie wtedy, gdy sąd ustalając, a nie strona postępowania, że zachodzą w sprawie niedające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść oskarżonego, co w tej sprawie nie miało miejsca. Wbrew stanowisku obrońcy, słusznie uznał Sąd odwoławczy, iż ocena dowodów została przeprowadzona w sposób wszechstronny i prawidłowy, zaś suma obiektywnych dowodów nie pozostawiała wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonego za zarzucany mu czyn.

Analiza uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego pozwala jednoznacznie stwierdzić, że Sąd ten nie tylko rozważył w sposób prawidłowy, logiczny oraz zgodny z obowiązującą procedurą karną zarzuty wskazane w apelacji oskarżonego oraz jego obrońcy, ale też uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w sposób jednoznacznie wskazujący dlaczego zarzuty i wnioski są niezasadne. Dlatego też

brak jest podstaw do uwzględnienia trzeciego zarzutu podniesionego w kasacji, tj. naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. szczególnie, że obrońca w kasacji w istocie nie wskazuje na czym rzeczywiście miało ono polegać, a jedynie w dalszym ciągu próbuje przekonać do własnej oceny dowodów, odmiennej od przyjętej przez Sądy.

Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M.P. kwotę 442,80 zł, w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 624 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

as